

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

M. K.

zastoupen advokátem Mgr. Luděkem Šikolou
sídlem Mezibranská 579/7, 110 00 Praha

proti
žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí

sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 11. 5. 2017, č. j. 1114/M/17, 30823/ENV/17,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 11. 5. 2017, č. j. 1114/M/17, 30826/ENV/17, a rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 14. 11. 2016, č. j. 77660/ENV/16, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Ludka Šikoly, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se u zdejšího soudu domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministr životního prostředí zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016, č. j. 77660/ENV/16 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný nevyhověl žádosti o poskytnutí informací vztahujících se k řízení zahájenému Evropskou komisí (dále jen „Komise“) podle čl. 258 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), týkajících se možného porušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „EIA směrnice“), a to v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v rozhodném znění (dále jen „InfZ“).

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

3. Žalobce ve své žalobě formuluje dva žalobní body.
4. K prvnímu žalobnímu bodu žalobce uvádí, že žádal o „anglický překlad českého předpisu EIA, který byl k posouzení souladu s právem Evropské unie předložen Evropské komisi“ (dále též „požadované informace“). Žalovaný jeho žádost odmítl s odůvodněním, že na požadované informace se vztahuje výjimka uvedená v § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. S tím žalobce nesouhlasí. Naopak se domnívá, že aplikace § 11 odst. 4 písm. b) InfZ je v daném případě nepřipustná a odepření poskytnutí požadované informace představuje nepřipustnou extenzivní interpretaci zákonného důvodu pro omezení práva na informace.
5. Žalobce zdůrazňuje, že § 11 odst. 4 písm. b) InfZ se na požadované informace nepoužije, protože orgánem, před kterým probíhá řízení o posouzení souladu vnitrostátního předpisu s právem EU podle článku 258 SFEU, a v rámci kterého byla předmětná informace předložena, je Komise, a tedy nikoliv orgán soudní moci.
6. Navíc se žalobce domnívá, že žalovaný pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí neuvedl, před jakým orgánem je probíhající řízení vedeno, nespecifikuje probíhající řízení spisovou značku, neuvádí proti kterému z členských států je tvrzené řízení vedeno, neuvádí datum zahájení řízení nebo datum případného rozhodnutí.
7. V této souvislosti žalobce zdůrazňuje, že se žalovaný řádně nevypořádal s námitkami uvedenými v jeho rozkladu.
8. K druhému žalobnímu bodu žalobce uvádí, že žalovaný je povinen zvážit, zda v konkrétním případě je, anebo není dán převažující veřejný zájem na zveřejnění informací. To podle žalobce žalovaný neučinil, protože napadené rozhodnutí je nesprávné, neurčité a pro nedostatky důvodů rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

9. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že test proporcionality provedl již sám zákonodárce, a to stanovením důvodů, pro které lze poskytnutí informace omezit. Žalobce považuje takový výklad za nepřijatelný, když zásada přiměřenosti je jednou z hlavních zásad (nejen) správního práva, ale žalovaný nesprávně odmítá zohlednit tuto zásadu při aplikaci právních norem ve správním řízení.
10. Žalobce dále uvádí, že tzv. „test proporcionality“ jakožto pojem spojený s porovnáváním dvou základních práv a svobod, které jsou vzájemně ve střetu, používaný především v rozhodovací praxi Ústavního soudu, nelze zaměňovat s úvahami zákonodárce při tvorbě právních norem.
11. Žalobce zdůrazňuje, že v každém konkrétním případě, kdy je rozhodováno o odepření práva na informace s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, je nezbytné použít testu proporcionality v případě, že proti sobě stojí základní práva a svobody. V posuzovaném případě přitom nemohl nad základní svobodou žalobce, svobodou projevu – v níž je dle čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod obsažena rovněž svoboda přijímat informace, převážit jiný zájem, jelikož proti právu žalobce na informace nestojí žádné základní právo či svoboda jiného jedince a je tedy vyloučen střet typicky s právem na ochranu osobnosti či s právem na ochranu osobních údajů.
12. Žalobce uvádí, že zpřístupněním požadované informace nemůže v žádném případě dojít k zásahu do průběhu soudního procesu či do vlastní rozhodovací činnosti soudů, nehledě na skutečnost, že požadovaná informace ze své podstaty není informací o probíhajícím soudním řízení.
13. Žalobce k této otázce odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2007, č. j. 10 Ca 144/2005-37), Ústavního soudu (nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, a ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97) a Evropského soudu pro lidská práva (rozhodnutí ve věci Campos Daamaso proti Portugalsku ze dne 24. 4. 2008, č. stížnosti 17107/05).
14. Konečně závěrem žalobce uvádí, že informace, kterou po žalovaném požaduje, nebyla a není informací, jež by poskytnutím žalobci mohla jakkoliv ovlivnit řízení před Komisí nebo Soudním dvorem EU.
15. Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, napadené rozhodnutí a zároveň nařídil žalovanému do 15 dnů od právní moci poskytnout požadované informace s tím, že žalovaný je mu povinen nahradit náklady řízení.
16. Žalovaný ve svém vyjádření uznává, že řízení podle čl. 258 SFEU je řízení vedené Komisí, avšak zároveň odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde podrobněji zdůvodňuje přípustnost použití § 11 odst. 4 písm. b) InfZ na prejudiciální fázi řízení podle čl. 258 SFEU.
17. Dále žalovaný odmítá námitku žalobce stran neurčitosti rozhodnutí z důvodu absence údajů identifikujících probíhající řízení o porušení povinnosti dle čl. 258 SFEU. Přestože žalovaný neuvedl spisovou značku či datum zahájení řízení, vysloveně specifikoval, že se jedná o řízení o porušení povinnosti podle čl. 258 SFEU, jehož předmětem je provedení EIA směrnice. Dle názoru žalovaného tak absence citace čísla řízení o porušení povinnosti nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť z rozhodnutí je bez jakýchkoli pochybností seznatelné, jakého řízení se odpírané informace týkají.

18. Pokud jde o námitku žalobce stran aplikace testu proporcionality je žalovaný názoru, podle kterého požadavkům zmíněným žalobcem dostál. Odkazuje přitom na závěr odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
19. Žalovaný zdůrazňuje, že rozbořem znění jednotlivých ustanovení zamýšlel toliko poukázat na úmysl zákonodárce, který zjevně rozlišuje „sílu“ ochrany příslušných práv ve vztahu k právu na informace. Žalovaný nicméně zdůrazňuje, že provedl úvahu o nutnosti omezení práva na informace i ve vztahu ke konkrétně řešenému případu.
20. Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
21. V replíce žalobce nad rámec již dříve uvedené argumentace zdůrazňuje, že celkový počet řízení o porušení unijního práva zahájených proti ČR do konce roku 2016 bylo celkem 693. Žalobce se domnívá, že i s ohledem na vysoký počet takto zahájených řízení nelze veřejnosti odpírat právo na informace týkající se veškerých podkladů pro všechna tato řízení.
22. Žalobce dále uvádí, že zde spatřuje silný veřejný zájem na seznámení se s požadovanou informací. Žalobce má, jakožto občan České republiky a občan EU právo bdít nad řádnou implementací unijního práva, mj. proto, aby Česká republika nebyla sankcionována za porušení unijního práva, a to uložením finanční sankce, zejména však odejmutím možnosti čerpání fondů EU. K tomuto žalobce odkazuje na sdělení Evropské komise – generálního ředitele odboru životního prostředí, Daniela Calleja, adresované primátorce hl. m. Prahy.
23. Žalobce rovněž dodává, že požadovaná informace se týká práva životního prostředí, a povinnost žalovaného podléhá zvláštnímu zákonu č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, v rozhodném znění (dále jen „zákon o právu na informace o životním prostředí“), který implementuje příslušné unijní právo. Navíc je podle žalobce právo na informace o životním prostředí rovněž zaručeno mezinárodními smlouvami, zejména tzv. Aarhurskou úmluvou. Podle žalobce tak žalovaný jednak porušil povinnost stanovenou mu InfZ, když neposkytl žalobci informaci, kterou mu byl dle tohoto zákona povinen poskytnout; a jednak svým postupem jednal v přímém rozporu se zásadami mezinárodního práva a práva EU, pro jejichž možné porušení bylo zahájeno řízení, na které žalovaný odkazuje v odůvodnění odmítnutí žádosti o informace, když odmítá právo žalobce zastupujícího občanskou společnost na informace o životním prostředí, resp. o provádění a plnění právních předpisů v oblasti ochrany životního prostředí.
24. Žalobce závěrem uvádí, že žalovaný ve svém vyjádření rovněž porovnává zájem veřejnosti na poskytnutí informací, se zájmem České republiky na výsledku probíhajícího řízení před Evropskou komisí. K tomu žalobce uvádí, že zájem veřejnosti a zájem České republiky nelze stavět proti sobě, když zájmem veřejnosti, občanské společnosti i České republiky je dodržování unijního práva, řádná implementace unijních předpisů a rovněž ochrana životního prostředí, realizovaná mj. i řádným přístupem veřejnosti k informacím.
25. Ve vyjádření zaslaném před konáním jednání u soudu žalobce přestřel argumentaci evropským právem k otázce přístupu veřejnosti k dokumentům orgánů EU a současně navrhl, aby zdejší soud předložil Soudnímu dvoru EU tuto předběžnou otázku: *„Musí být Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům orgánů EU a Článek 15 Smlouvy o fungování Evropské unie vykládány v tom smyslu, že vyžadují, aby žalobce jako občan Evropské Unie a další fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, měli právo na přístup k podkladům řízení o*

porušení Smlouvy o fungování EU zahájeného s členským státem, v době trvání tohoto řízení a v době trvání případného navazujícího řízení, pokud to odůvodňuje převažující veřejný zájem a členský stát neprokáže, že existuje reálné a nikoliv pouze hypotetické ohrožení rozhodovacího procesu orgánu?“.

III.

Posouzení žaloby

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
27. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 14. 12. 2020, setrvaly obě strany na svých dosavadních návrzích i argumentech.
28. Žaloba je důvodná.
29. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující, pro projednávanou věc podstatné, skutečnosti:
 - (i) Ve své žádosti, doručené žalovanému dne 27. 10. 2016, žalobce požadoval, aby *„[...] příslušné orgány České republiky [...] poskytnou v elektronické podobě anglický překlad českého předpisu EIA, který byl k posouzení v souladu s právem Evropské unie předložen Evropské komisi.“*
 - (ii) Z hlediska projednávané věci relevantní pasáž prvostupňového rozhodnutí zní: *„Z textu ustanovení § 11 zákona č. 106/1999 Sb. vyplývá, že takový test proporcionality provedl již sám zákonodárce, když zakotvil důvody, pro které poskytnutí informace může omezit (odst. 1), a důvody, pro které informace neposkytne (odst. 2 – 6). Úvahu o samotné nezbytnosti stanoveného zákonného omezení přístupu k informaci o rozhodovací činnosti soudů, tedy již v obecné rovině učinil zákonodárce tím, že daný důvod vymezil jako obligatorní. Přesto ministerstvo podotýká, že v poskytnutí neshledává převažující veřejný zájem nad zájmem na zachování objektivit a nestrannosti soudního řízení. Účelem výjimky, týkající se rozhodovací činnosti soudů, je bezpochyby zájem na ochraně soudního řízení jako takového. Na jednu stranu je tímto ustanovením chráněna nezávislost soudu jakožto orgánu státní moci, na druhou stranu jsou tímto ustanovením chráněni samotní účastníci soudního řízení před nežádoucími okolními vlivy, včetně vlivu ze strany veřejnosti, a obecně je chráněn řádný průběh soudního řízení. Účelem řízení o porušení povinnosti je poskytnout členským státům dostatečný prostor, aby se mohly k namítanému porušení unijního práva vyjádřit, tj. aby jim, jakožto účastníkům řízení, bylo zajištěno jejich právo na spravedlivý proces. Veřejný zájem na ochraně nestrannosti a objektivit soudního řízení je tedy v tomto případě velmi silný a dle názoru ministerstva převyšuje zájem na poskytnutí informace [...]“.*
30. Nejprve zdejší soud uvažil, že předběžnou otázku dle požadavku žalobce předkládat nebude, neboť – jak vyplývá z dále uvedeného – neshledal potřebu na posuzovanou věc aplikovat (přínejmenším v nynější procesní fázi) evropské právo.
31. Dále se soud ex officio zabýval tím, zda byl správními orgány na věc aplikován správný právní předpis.

32. Podle § 1 písm. a), b) a c) zákona o právu na informace o životním prostředí platí: „*Tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropských společenství a upravuje zabezpečení práva na přístup k informacím o životním prostředí a na včasné a úplné informace o životním prostředí, na vytvoření podmínek pro výkon tohoto práva a podporu aktivního zpřístupňování informací o životním prostředí ze strany povinných subjektů. Stanoví a) podmínky výkonu práva na včasné a úplné informace o životním prostředí, jimiž disponují povinné subjekty podle tohoto zákona nebo které jsou k dispozici pro tyto subjekty, b) přístup veřejnosti k informacím o životním prostředí, kterými disponují povinné subjekty podle tohoto zákona nebo které jsou k dispozici pro tyto subjekty, c) základní podmínky a lhůty pro zpřístupňování informací a důvody, pro které mohou povinné subjekty podle tohoto zákona odepřít zpřístupnění informace.*“.
33. Podle § 2 písm. a) bod 12 zákona o právu na informace o životním prostředí platí: „*Pro účely tohoto zákona se rozumí a) informacemi o životním prostředí [...] informace v jakékoliv technicky proveditelné podobě, které vypovídají zejména o mezinárodních závazcích týkajících se životního prostředí a o plnění závazků vyplývajících z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána.*“.
34. Podle § 2 odst. 3 InfZ platí: „*Zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.*“.
35. V projednávané věci žalobce žádal o „anglický překlad českého předpisu EIA, který byl k posouzení v souladu s právem Evropské unie předložen Evropské komisi“. Jakkoliv přitom žalobce *stricto sensu* nenamítal nesprávný výběr rozhodné právní normy, je povinností správních soudů zkoumat, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87).
36. Jinými slovy řečeno, pro posouzení projednávané věci je nejdříve nutné vyjasnit, o jaké informace žalobce žádal, resp. zda žádal o informace, na něž se vztahuje InfZ, nebo zákon o právu na informace o životním prostředí, a podle kterého zákona tedy měl žalovaný postupovat.
37. Z výše citovaného § 2 písm. a) bod 12 zákona o právu na informace o životním prostředí se podává, že informacemi o životním prostředí se rozumí i informace o mezinárodních závazcích týkajících se životního prostředí a plnění mezinárodních závazků České republiky v oblasti životního prostředí.
38. Z obsahu správního spisu plyne, že žádost žalobce se týkala informací stran implementace EIA směrnice. Právním základem této směrnice je čl. 192 SFEU (viz preambule této směrnice); tj. hlavní klauzule opravňující přijímat Evropskou unií opatření v oblasti ochrany životního prostředí (viz KELLERBAUER, Manuel, KLAMERT, Marcus, and Jonathan Tomkin, ed. *The EU Treaties and the Charter of Fundamental Rights: A Commentary*. Oxford: Oxford University Press, 2019, s. 1529 a n.).
39. Dlužno poznamenat, že mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že žalobcem požadované informace byly vypracovány pro potřeby řízení podle čl. 258 SFEU, tj. v rámci řízení o porušení povinnosti. Účelem a smyslem tohoto řízení je přitom zjistit,

zdali členský stát, proti kterému se řízení vede, porušil unijní právo, či nikoliv (viz LENAERTS, Koen, MASELIS, Ignace and Kathleen GUTMAN. *EU Procedural Law*. Oxford: Oxford University Press, 2014, s. 159 a n.). Pokud tedy žalobcem požadované informace žalovaný vypracoval a předložil Komisi, učinil tak v rámci řízení, jehož cílem bylo zjistit, zdali Česká republika dodržuje závazky vyplývající pro ni z unijního práva, konkrétně potom závazek řádně transponovat (resp. implementovat) směrnici EIA, jejímž předmětem úpravy je ochrana životního prostředí.

40. Vzhledem k tomu, že závazky vyplývající České republice z práva unijního jsou svojí povahou mezinárodněprávní (viz např. nález Ústavního soudu ČR ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 19/08), nelze dospět k jinému závěru, nežli že žalobcem požadované informace jsou informacemi ve smyslu § 2 písm. a) bod 12 zákona o právu na informace o životním prostředí. Jak přitom plyne z § 2 odst. 3 InfZ ve spojení s § 1 zákona o právu na informace o životním prostředí, měl v tomto případě žalovaný postupovat podle zákona o právu na informace o životním prostředí, nikoliv dle InfZ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014, čj. 7 As 61/2013-40, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2020, čj. 5 As 231/2018-77).
41. Jestliže je na věc aplikován právní předpis, který na ni nedopadá, jedná se o důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, mohlo-li mít takové pochybení za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší pouze takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dovodit, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS).
42. O pochybení, kterého se v nyní projednávané věci dopustily správní orgány, však nelze bez dalšího říci, že by nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, resp. že by výsledek řízení byl totožný i v případě, v němž by správní orgány postupovaly podle správního právního předpisu. Právní úprava obsažená v zákoně o právu na informace o životním prostředí a zákoně o svobodném přístupu k informacím totiž není totožná. Odlišně upravuje např. pro tuto věc stěžejní důvody pro odmítnutí žádosti (srov. §8 zákona o právu na informace o životním prostředí a § 7-11 InfZ). Soudu proto nezbylo, nežli napadené rozhodnutí zrušit, aniž by se zabýval žalobními body, neboť ty se vztahovaly k právnímu předpisu, který na věc být aplikován neměl.
43. Nad rámec právě uvedených rozhodovacích důvodů soud na okraj dodává, že by napadené rozhodnutí zrušil, i kdyby byl na věc aplikován správními orgány správný právní předpis, neboť správní orgány nedostatečně posoudily otázku veřejného zájmu na poskytnutí či neposkytnutí požadované informace.
44. Není pochyb o tom, že tím, kdo závazně posuzuje existenci veřejného zájmu, je správní orgán. Tedy i v případě, že žadatel v žádosti netvrdí konkrétní důvody existence veřejného zájmu na poskytnutí dané informace, je přesto povinností správního orgánu existenci tohoto veřejného zájmu posoudit. Přitom vychází zejména z obsahu žádosti, skutečností obecně známých, popř. známých z úřední činnosti apod. Není-li však v té které věci patrný veřejný zájem na poskytnutí daných informací, pak je jeho povinností žadatele vyzvat ke konkretizaci tohoto veřejného zájmu.

45. V projednávané věci však žalovaný nedostal své povinnosti v případě požadovaných informací konkrétně zvážit veřejný zájem na zveřejnění těchto informací proti zájmu na odmítnutí jejich poskytnutí. Ministr životního prostředí se pak nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce týkající se nutnosti zohlednit veřejný zájem při posuzování jeho žádosti (formulované na str. 1-2 odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ze dne 23. 11. 2016).
46. Výše citovaná pasáž odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí (na které se odvolává i napadené rozhodnutí; viz str. 3 napadeného rozhodnutí) totiž obsahuje toliko obecnou úvahu o účelu a smyslu řízení o porušení povinnosti. V napadeném rozhodnutí (jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně), pak zcela absentuje konkrétní zvážení okolností projednávaného případu, zejm. pak konkrétní úvaha stran existence veřejného zájmu na poskytnutí informací včetně toho, jak může poskytnutí anglického překladu textu právního předpisu (který je veřejně dostupný v jazyce českém) ohrozit zájem na ochraně prejudiciální fáze řízení o porušení povinnosti podle čl. 258 SFEU, jakož i oprávněné zájmy a práva účastníků tohoto řízení.
47. Jinými slovy, i kdyby byl ve věci aplikován správný právní předpis, nezbylo by soudu než dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že vytýkanými vadami je zatíženo i prvostupňové správní rozhodnutí, zrušil soud i toto rozhodnutí.
49. Žalobce též navrhoval, aby soud nařídil poskytnutí požadovaných informací, je třeba uvést, že tomuto návrhu nebylo možno vyhovět. Zákon o právu na informace o životním prostředí totiž nic takového soudu neumožňuje (srov. § 14 tohoto zákona).
50. Správní orgány jsou v dalším řízení vázány právním názorem vysloveným výše v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. Správní orgány tak v dalším řízení především posoudí žádost žalobce podle zákona o právu na informace o životním prostředí.
51. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, a proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení, a to v rozsahu, který soud shledal za důvodně vynaložený, tedy v rozsahu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a odměny za zastupování advokátem za tři úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky] a režijního paušálu ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokát, který je společníkem právnické osoby zřízené za účelem výkonu advokacie, a plátcem daně z přidané hodnoty je tato právnická osoba, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21% [§ 57 odst. 2]; celkem tak činí přiznaná náhrada 15 342 Kč.
52. Pouze pro úplnost pak zdejší soud dodává, že nepřiznal náklady za repliku a další vyjádření žalobce, neboť má za to, že nejde o účelně vynaložený náklad. Tato podání, která nadto soud po žalobci nepožadoval, neměla pro posouzení věci soudem žádný přínos.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu